

9. Protokoly sjetých mudrců

„To si ze mě děláte prdel, ne?“ nesl se zvučný hlas zavřenými prosklenými dveřmi s nápisem „*Phil Blázen – soukromé očko*“.

„Nedělám. Někdo po mě jde a chce mě zabít,“ odpověděl druhý hlas.

„A jenom proto, že ste odhalil z nějakých pamfletů zatraceně pomatený globální spiknutí,“ snažil se udržet smích první hlas.

„Víte co, nechám vám tady několik stránek a číslo do motelu, kde bydlím. Pane Blázen, pročtete si je prosím a sám uvidíte, jestli si vymýšlím nebo ne,“ řekl druhý hlas a zvuk odsouvané židle naznačil vstávání. Prosklené dveře zavrzaly a vyšel jimi muž v námořnickém saku a čepici. Černobílé oko čtenářovy fantazie se mu vyhnulo a prošlo do místnosti.

U okna postával chlapík v dlouhém kabátu s kloboukem posazeným hluboko do čela, kouřil brko a přemýšlel. Odklepl popel do žulového popelníku na mohutném dřevěném pracovním stole a podíval se do rohu, kde ležel v pelechu středně velký asi čtyřicetikilový žíhaný pes a loupal psíma očima po páníčkovi.

„Teda Tara, já ti nevím. Převelice zvláštní muž,“ řekl Phil Blázen a zanořil pohled do papírů.

„Musím si dát panáka, Tara jdeme,“ zavelel a odešel.

„Jako obvykle?“ přivítal ho barman v baru zahuleném tak, že nebylo vidět na druhý konec.

„Ano,“ odpověděl Phil, sundal klobouk, položil před sebe lejstra a podíval se po psovi. Ten vypadal velmi nespokojeně, že musí ležet na zaplivaný podlaze. Jointa ubalil přesně ve chvíli, kdy před ním přistála sklenka skotské. Chvilí koukal na lahve s alkoholem vyskládaných v policích a pak ponořil mysl do textu.

Poznámka 1: Tři sta mužů, kteří se navzájem znají, určuje osud planety a volí své nástupce ze svého prostředí.

Poznámka 2: Svět je řízen zcela jinými osobami než se domnívají ti, kdo nejsou za scénou.

Protokoly sjetých mudrců

Prokol č. 1:

1. Co se vám chystám ukázat, je náš systém dvou úhlů pohledu, náš vlastní a úhel pohledu KOKOTŮ [tj. Ne-feťáků].

2. Co drží na uzdě nesfetovanou zvěř, která se nazývá lidé? Co až doposud sloužilo k jejich usměrňování?

3. Kokoti jsou stádo ovcí a my jsme jejich vlci. A víte, co se stane, když se vlci zmocní stáda?

4. Rozhodnutí naší vlády budou konečná a neodvolatelná.

5. Avšak do té doby, než se ujmeme vlády, budeme jednat opačně: budeme zakládat a rozšiřovat svobodofeťácké lóže ve všech zemích světa, budeme do nich pohlcovat všechny, kdo by se mohli stát, nebo jsou předními osobnostmi ve veřejném životě, protože z těchto lóží uděláme naše hlavní zpravodajské kanceláře a prostředky k získání vlivu. Všechny tyto lóže přivedeme pod jedinou centrální administrativu, která bude známa jenom nám. Ostatním bude naprosto neznámá a bude složena z našich mudrců. Lóže budou mít své představitele, kteří budou sloužit jako zástěrka pro zmíněnou administrativu feťáctví a kteří budou vydávat heslo a vypracovávat program. V těchto lóžích svážeme dohromady smyčky, které poutají dohromady všechny revolucionářské a liberální elementy. Budou složeny ze všech vrstev společnosti. Budou nám známy nejtajnější politické komploty a budou spadat pod naše vedení ode dne jejich zosnování. Mezi členy těchto lóží budou téměř všichni agenti mezinárodní a národní policie, protože jejich služby jsou pro nás nenahraditelné nejen proto, že policie svévolně používá své vlastní prostředky, ale také aby sloužila k zakrývání našich aktivit a poskytovala záminky k nespokojenosti, atd.

6. Náš vůdce bude neustále ve styku s lidem a bude k němu z tribuny pronášet proslovy, které jejich pověst roznese do celého světa.

„Co to kurva...?“ dopil Phil Blázen sklenici a listoval papíry, které byly popsány jakýmiisi zvláštními fantasmagoriemi. Obsluha baru před něj položila dalšího panáka a vysypala popelník plný vajglů. Neměl moc chut' pročitat nesmyslné texty, ale cosi mu vnitřně říkalo, že by měl. Takže překonal odpor a prokousal se desítkami ujetých bodů až na konec.

Protokol III. začíná odkazem na symbolického hada Perníku. V doslovu k vydání Protokolů z roku 1905 velmistr Narcos podává následující zajímavé vysvětlení tohoto symbolu:

Podle záznamů tajného fetišického aktivismu, první vaříč jménem Šalamoun a další fetišičtí učenci již v roce 929 před předávkováním Krista (zkráceně: př. př. Kr.) vymysleli teoreticky plán na mírové dobytí celého světa Perníkem. V průběhu historie byl tento plán detailně rozpracováván a dokončován fetišáky, kteří byli postupně zasvěcováni do této otázky. Tito učení sfetovaní muži určili mírové prostředky na dobytí světa pro Perník se lstivostí symbolického hada, jehož hlava měla představovat ty, kteří jsou zasvěceni do těchto plánů fetišické světovlády, a tělo hada mělo představovat celý fetišický národ. Když tento had pronikl do srdcí národů, podkopal a pohltil všechnu nefetišickou moc těchto států. Je předpovězeno, že had, který se přesně drží svého plánu, nedokončí svou práci, dokud jeho hlava opět nedosáhne Perníku a dokud tímto způsobem nedokončí kruh kolem celého světa. Toho má být dosaženo s použitím všech prostředků k fetišickému podrobení všech zemí. K návratu hlavy hada k Perníku může dojít až poté, co budou svrženi všichni panovníci světa, až bude všeobecně panovat zkáza a ekonomická krize, která bude přivozena demoralizací a morální korupcí, s vydatnou pomocí fetišických žen, namaskovaných jako Češky, Černošky nebo Mimoszemšťanky. Ty jsou nejspolehlivějšími rozšiřovatelkami prostopášnosti do životů vůdčích mužů v čele národů. Mapa postupu fetišického hada vypadá následovně:

První etapa v Evropě byla v Řecku roku 429 př. př. Kr., kde, v době Perikla, se fetišičtí poprvé prokousali k moci v zemi.

Druhá etapa byla v Římě v době Augusta kolem roku 69 př. př. Kr., kde fetišičtí poprvé vymysleli buchnu.

Třetí v Madridu v době Karla V. kolem roku 1550 po př. Kr. (pozn: po předávkování Krista) během sjíždění hub.

Čtvrtá v Paříži kolem roku 1790 po př. Kr. v době Ludvíka XVI. po jedné sexuální orgii v Bastile.

Pátá v Londýně roku 1814 po př. Kr. (krátce po pádu Napoleona) v královském opiovém doupěti.

Šestá v Berlíně roku 1874 po př. Kr. po Prusko-francouzské válce za druhého testu čerstvě objeveného heroinu.

Sedmá v Petrohradě, nad níž hlava fetišického hada táhne roku 1881 po př. Kr.

Další postup hada není na této mapě vyznačen, ale šipky naznačují pohyb směrem na Valy, Přelouč a Chvaletice. Nyní je nám velmi dobře známo, do jaké míry tvoří poslední jmenovaná města militantní fetišická rasa. Lhota je vyznačena jako poslední etapa postupu hada předtím, než dosáhne Starého Újezda.

(Tato mapa byla popsána několik let předtím, než se objevily "Mladofetky" - tj. fetišická revoluce v Nové vsi.)

„No to mě poser,“ praštil Phil Blázen do kupky papírů, kopnul do sebe panáka a položil na pult peníze.

„Tara, vstávat. Jdeme se podívat za tím magorem do motelu,“ zavelel a fena radostně zvedla tělo z podlahy. Kalendář na zdi ukazoval rok 1951.

Venku bylo pošmurno a pršelo. Voda bubnovala Philovi do klobouku a Tara se oklepala, ale nebylo jí to nic platné.

„Nekoukej na mě tak, kdybych věděl, že bude chcát, zaparkuju blíž,“ povídal Blázen do vyčítavých psích očí.

Po prázdném chodníku obešli blok, minuli šedivé výlohy s modním oblečením, Tara obechcala sloup parkovacího automatu a déšť ještě zesílil.

Auto stálo na druhém konci ulice, takže se solidně prošli, než dorazili k černému Chrysleru ročník 1934, který na karoserii nesl mnoho stop divokého silničního provozu. Phil otevřel dveře a Tara rychle přeskočila na místo spolujezdce a na sedačce řidiče zůstaly mokré stopy.

„Ty vole,“ povzdechl Phil, sebral z podlahy špinavý hadr a setřel bordel. Klobouk hodil na zadní sedačku a v mokrém kabátu se posadil za volant. Otevřel přihrádku, prohrábl hromadu pokut a jiných lejster, odsunul starý revolver a vytáhl krabičku s hulením. Připravil brko, vysypal popelník na chodník a zmáčkl tlačítko zapalování. Motor zarachotil a vůz se pomalu rozjel. Phil Blázen zapálil joint.

Stěrače stíraly proudy vody a vnitřek vozu byl plný dýmu. Řidič mlčel a jeho pes sledoval stékající vodu po okénku. Silnice byla prázdná stejně jako ulice, protože v tomto počasí málokdo opouštěl pohodlí svého domova. Každoroční depresivní příchod podzimu, kdy první ranní mrazíky nepříjemně zalézají pod kabát.

Motel byl několik kilometrů za hranicí města a byla už tma, když k němu Blázen dojel. Zaparkoval před domkem recepcce a šel se podívat, jestli někdo pracuje. Vešel dovnitř, zvonek nad dveřmi zazvonil a zastavil u recepčního pultu. Rozhlédl se a nikoho neviděl. Šedivá místnost s jedním stolkem, popelníkem a starým potrhaným křeslem. Na zdi visely noviny staršího data, které vypadaly, že je dlouho nikdo neotevřel.

Po chvíli čekání, kdy stále nikdo nepřicházel, se Phil rozhodl obsloužit sám. Ve vitríně s klíči spatřil prázdný háček od hledaného pokoje a proto usoudil, že jeho muž je stále ještě ubytován. Otočil se, vyšel ven následován Tarou a rychle přeběhl parkoviště. Zalezl pod střechu ubytovacího bloku a šel podél dveří dokud nenašel číslo, po kterém pátral. Zaklepal.

Nezazněla žádná odpověď, zaklepal tedy ještě jednou a když byl opět bez reakce, vzal za kliku a opatrně otevřel. V pokoji byla tma, zašátral rukou a rozsvítil žárovku.

Tradičně blikající světlo chabé žárovky odhalilo zašlý pokoj s postelí, kterou pokrývalo staré prádlo a jedna mrtvola s hlavou úplně na sračku. Na zemi ležel rozházený nepořádek a hromada všelijakých papírů.

„To mě poser,“ zamručel Blázen a pořádně potáhl z jointu. Prohlédl pokoj, nakoukl do malé koupelny a chtěl se podívat do skříně. Jenže než stihl otevřít, ze skříně prudce vyrazila postava a udeřila ho pěstí do obličeje. Phil se skácel k zemi a fena vyrazila proti útočníkovi. Zakousla se mu do stehna, ale prudký úder do čumáku ji srazil k zemi a neznámý utekl dveřmi do deštivé noci.

Phila Blázna probral vlhký psí jazyk olizující obličej.

„Ty vole, Tara, co to kurva bylo,“ začal se zvedat ze podlahy. Sebral brko a zapálil ho. Jeho hlavou běželo několik bolavých myšlenek. Prohledal mrtvému kapsy a vytáhl peněženku. Vybral několik drobných a začal procházek vložené papírky a vizitky. Jen jedna jediná ho zaujala. Adresa cizokrajné společnosti v přístavních docích. Věrná fena seděla na prdeli a číhala, co se bude dít dál.

Vyšel ven před motelový pokoj a kouřil brko. V dálce zamlžené deštěm začaly znít houkačky policejních aut. Měl dokouřeno, když vozy přijely.

„Detektivne, to ste zase vy,“ pozdravil Phil muže, který se vysoukal ven.

„Ano, to jsem. Někdo nám volal, že je tu rvačka. To vy ste asi nebyl, co?“ odpověděl detektiv a rychle proběhl deštěm pod verandu.

„Ne nebyl, vevnitř je na posteli mrtvola,“ řekl Blázen a zapálil další brko.

„A vaše práce to určitě není?“ zeptal se ochránce zákona, který pro změnu vytáhl tlustý kubánský doutník.

„Rozhodně nikoliv, když sem přišel, někdo byl ve skříně a praštil mě do hlavy,“ odvykládal Phil.

„Phile, můžu vám tak říkat, vypadáte praštěnej. Pojd'me se podívat dovnitř,“ vyfoukl detektiv oblak kubánského dýmu.

„Solidní jatka, vražednou zbraní jeví se telefonní přístroj,“ dumal policista a nepřestával kouřit. Řadoví ochránci pořádku mezitím zajišťovali místo činu a sbírali důkazy.

„Phile, povězte mi o důvodech, které vás dovedly sem do tohoto laciného motelu.“

„Detektive,“ odklepl Phil popel na koberec, „tento muž byl můj klient. Včera za mnou přišel do kanceláře, že prý ho chce někdo zabít.“

„A očividně se mu to povedlo. Neříkal nic o důvodech?“

„Mlel takový hodně divný věci o nějakým globálním spiknutí. Hrozný fantasmagorie, ale než se zeptáte, rovnou vám odpovím. Přivedl mě sem výraz v jeho očích. Ten chlap byl naprosto střízlivej

a ani jinak nevypadal jako pomatenec,“ odpověděl Phil a rozhlížel se po místnosti. Havrani právě přendávali mrtvolu do pytle a fotograf pátil jedno balení bleskového prášku za druhým.
„Strašnej smrad, to dojíždíte nějaký starý zásoby?“ rýpl Phil do detektiva a vyšel ven.

Přestalo pršet a Tara stále čekala na verandě, dokud páníček nedokončí povinnosti.

„Ty vole, Tara, ty si toho zmrda, kterej mě srazil k zemi a kterej nejspíš i zabil našeho klienta, viděla? Co?“ podíval se do všechápajících psích očí a zapálil brko.

„Tady sem asi skončil. Budu ještě potřebovat nějaký informace, ale předvolám vás k nám na stanici,“ vyšel ven detektiv a odhodil do bahna skoro dokouřený doutník.

„Dobře, ozvěte se,“ odpověděl Phil Blázen, sešel po schodech na blátivý chodník a zamířil k svému autu. Tara za ním věrně cupitala se skloněnou hlavou.

Tentokrát zaparkoval auto přímo před barem a fenu nechal spát na zadní sedačce. Tam jí rozhodně bylo líp než uvnitř pajzlu.

„Panáka a trojtýho,“ poručil si pálenku a začal balit megabrko.

„Teda to je klacek,“ promluvil mu za zády ženský hlas, když měl vyhulenou asi třetinu. Otočil se a spatřil opravdu nádhernou kost. Úplná peroxidová Mona Lisa.

„To je, chceš ho kouřit?“ zasmál se Phil a udělal místo. Mona Lisa přisedla a objednala pro sebe trojitou tequilu.

„Pane jo,“ uznale pokýval hlavou a nabídl brko.

„Jste novinář?“ zeptala se a Blázen rychle schoval papíry do vnitřní kapsy kabátu.

„Nejsem, jenom obyčejný úředník, který občas nosí práci domů,“ odpověděl.

„Velmi sexy, určitě jste vysoce postavený muž s velkou mocí,“ nápadně nenápadně se dívka přisunula k Philovi.

„Ani ne, jenom úplně malé kolečko vespod systému.“

„Ale hulení máte skvělý,“ rozesmála se a kopla do sebe sklenici s alkoholem.

Phila Blázna ráno po probuzení příšerně bolela hlava. Rozhlédl se kolem sebe a všude viděl bordel. Byt byl kompletně přeházený.

„Co to kurva...???“ proběhlo mu pulzujícím mozkiem. Pak si začal vzpomínat. S kundou se příšerně ožral, taxíkem dojeli domů, šňupali nějaký prášky, šukali a pak úplně odpadl.

„Ta svině,“ zamručel a pokusil se postavit na nohy, jenže ty odmítly poslušnost.

Bylo pozdní odpoledne, když znovu otevřel oči. Tentokrát mu pohybové orgány už poslušnost nevypověděly, takže na sebe hodil oblečení a prošel byt. Zjistil, že uspávačka ukradla dokumenty z případu mrtvého paranoika z motelu, všechny peníze a cennosti, kterých tedy mnoho neměl, ale hodinky po dědečkovi ho zamrzely. A hlavně hulení. Sebrala všechno hulení.

Vyšel ven a zamířil nejdřív za svým dýlerem a potom zpět k baru, kde v autě spokojeně spala Tara, aniž by tušila, jak těžkou měl Phil noc. Hned poznala, že je nasraný. Otevřel dveře a ovanul ho psí puch, který se vyvalil ven. Vzal fenu na vodítko a šel udělat kolečko kolem bloku, aby se vysrala a vyčůrala. Jo, to byly tenkrát doby, kdy nikoho nenapadlo pejskaře nutit, aby po svém miláčkovi uklízel hovna. Všichni byli ještě naučení dívat se pod nohy a časy, kdy lidé vydělávali na prodeji papírových pytlíků určených ke sběru psích hoven, byly ještě kurevsky daleko.

Obešel baráky, pozdravil několik sousedů a pobaveně sledoval, kterak se Tara krásně vysrala před vchodem do obchodního domu. Po těch letech života se psem měl už teorii hovna propracovanou do nejmenšího detailu. Roky sledování života psích výkalů Phila Blázna utvrdilo, že do každého hovna vždycky někdo šlápne aneb na každou podrážku čeká výkal.

Phil vrátil fenu do auta, kde jí bylo líp a šel dát panáka. Nějak cítil, že ho již potřebuje, aby ho opustila nasranost z vykradeného bytu. Bar byl skoro prázdný a obsluha věnovala pozornost hlavně mytí sklenic a jiných předmětů nutných k provozu. Bylo příliš brzo. Zapálil brko a uvědomil si, že mu zůstal jeden jediný předmět z předchozích hektických hodin. Peníze mu sice děvka ukradla, ale peněženka zůstala na místě spolu s vizitkou, kterou našel u mrtvého v motelu. Vytáhl ji a znovu studoval.

„Chen Zhen Limited, dok 16 sever,“ četl nahlas.

„To je čínsky a ty dva klikyháky znamenají ‚Smrtelně bleďá veverka pojídá tygra‘,“ promluvil příjemný ženský hlas od skleněných polic s lahvemi alkoholu.

„Co to znamená a vůbec, vy umíte čínsky?“ zaměřil Phil pohled směrem k drobné dívce asijských rysů.

„Vidíte, ne?“ zasmála se, „vůbec nic to neznám, jakoby rádoby čínská moudrost.“

„Aha,“ zadumal Phil a potáhl z brka.

„Mohlo by to být heslo,“ řekla asijská barmanka a přinesla Philovy další sklenici.

„Tohle já znám, viděla jsem podobné kartičky za války v Šanghaji u čínských tajných služeb. Předávali si tak informace o místě setkání,“ povídala a roztomile mrkala.

„Jak to můžete vědět?“ zasmál se Phil.

„To je tajný,“ odpověděla s úsměvem Číňanka a culila obličejíčky.

„Jasný, tajná agentka,“ smáli se oba.

Rozhovor museli ukončit, protože do podniku začali přicházet alkoholu lační hosté. Phil Blázen dokouřil joint, zaplatil a vyšel ven. Nadechl se čerstvého městského vzduchu prosyceného pachem benzínu, moči, hniјících odpadků a kouře z komínů domácích spaloven odpadu, ve kterém se mísilo spálené uhlí, dřevo a všelijaký domovní bordel. Nasedl do auta a nabral směr přístav.

Káru a psa nechal dostatečně daleko od doků, aby nevzbudil pozornost. Zapálil brko a mezi stíny se proplížil k severnímu doku číslo 16. Několik minut pozoroval dřevěnou stavbu, ze které škvírami unikaly vlákna světla a tlumený hluk dával najevo, že uvnitř usilovně na něčem pracují. Zašlápl vajgl a vyrazil k zadní části, kde byl únikový východ. Nenarazil na žádné strážce a usoudil, že lidé uvnitř budou asi velmi sebevědomí. Planžetou vyháčkoval dveře a udělal škvíru jen tak, aby se protáhl on a klobouk.

Ocitl se v dřevěné chodbě se vstupy do kanceláří, kterou instinktivně prošel až na konec k dvoukřídlým dveřím. Nahlédl skleněnou výplň do haly a spatřil větší množství asiátů, kteří sundávali ze zvedacího vozíku krabice se zbožím neznámého původu a významu.

„Co to kurva...?“ pomyslel si a zkusil nepatrně pootevřít, jestli neudělá hluk. Panty byly namazané, takže nezaznělo ani vrznutí, svižně protáhl tělo, podél stěny se tiše proplížil k vyskládaným krabicím a nahlédl do útroby jedné z nich. Spatřil několik plně plných pytlů s jakousi krystalickou látkou. Prořízl nožem obal vrchního balíku a nabral na špičku několik čirých kamínků. Prohlédl je a slízl jazykem. Pronikavou a silně štiplavou chuť poznal okamžitě.

„Pernik, pyčo!“ málem řekl nahlas.

„A hodně přísně,“ dodal už jen sám pro sebe. Zorničky se roztáhly, pocit síly zvedl, tak rozhodl raději zmizet ze skladiště a nahlédnout do kanceláří, zda-li neobjeví nějaké další zajímavé informace.

Všechny kanceláře nebo spíš malé dřevěné kumbálky byly prázdné až na jednu místnost. V ní byl stolek, židle a skříň se šanony. Zapálil joint a na chvíli usadil prdel do židle. Začal vyndavat jeden šanon za druhým a prohlížel dokumenty. Společnost Chen Zhen se na první pohled jevila obyčejnou obchodní společností, ve které cosi silně zapáchalo. Philovy nohy podupávaly a ve tváři měl zvláštní škleb.

Když prošel všechny papíry, zvedl se a v poklidu odešel z místnosti.

Bytem Phila Blázna se neslo mohutné mlácení do dveří.

„Otevřete dveře nebo je vyrazíme, tady policie,“ křičel nějaký hlas.

„Moméééent a ty neřvi,“ ozval se alkoholem a kouřením zničený hlas. Psi štěkot však neustával.

„Dělejte nebo ty dveře vyrazíme,“ zopakoval požadavek policista.

„Už du,“ zarachotily klíče a otevírací zvuk mechanismu zámku.

Policejní komando rozrazilo dveře a jeden z mužů chytil psa za obojek. Tara okamžitě začala s lísáním.

„Ty vole pse, ty seš fakt hlídač,“ povzdechl otráveně Phil a přehodil přes sebe župan, protože zaregistroval, že jeho nahota budí mezi orgány moci jistou nejistotu.

„Co se vlastně děje?“ zeptal se detektiva, který právě vstoupil a jehož už několikrát potkal.

„Pane Blázen, celkem nic důležitýho, jenom hromada mrtvejch čínskejch pašeráků drog, kteří by nás ani tak netrápili, ale svědci viděli nějakýho chlapa se psem a ten popis seděl přímo na vás.“

„Hm, takhle,“ zamyslel se Phil, „pojďme se posadit, dáme kafe, jointa a já vám povím, co sem tam pohledával.“

„Dobře,“ odpověděl detektiv a přijal pozvání ku stolu se snídání.

„Jestli si chcete pánové někdo ubalit, na skříni je plná sklenice,“ řekl Phil postávajícím ochráncům pořádku. Někteří nabídky využili a za chvíli byla místnost prosycená vůní marihuany. Do toho zvonilo cinkání lahváčů.

Asi po dvou hodinách výslech skončil. Z Philova bytu se vypořádali policisté velmi rozšafnými kroky a detektiv, kterého museli podepírat dva kolegové.

„Pan Blázen, já těm vašim historkám zatím věřím, ale zkuste se nějakou dobu vyhybat potenciálním místům činu, ty mrtvoly se kolem vás docela mohutně množej. Rozumíte mi?“ velmi obtížně promluvil detektiv.

„Rozkaz, detektive,“ zasalutoval Phil Blázen a zabouchl dveře.

„Co to kurva bylo?“ běželo Philovi hlavou, když naléval plnou sklenici kořalky a balil veliký brko. Tara ležela na koberci pod sušákem prádla, měla zvednutou hlavu a tvářila se, jakože naprosto vůbec nic nechápe. Asi měla trošku zmatek v psí hlavě.

Za okny začalo pršet. Zapálil joint a pozoroval svého psa, který si dlouhý pohled vysvětlil jako pobídku k somrování piškotků.

„Hmmm...“ přešel místnost k policiče s psíma věcmi, obojky, vodítky, potravinovými úplatky a jinými pamlsky.

Phil zrovna házel Taře jeden piškotek za druhým, když zazvonil telefon. Pootočil hlavu a chvíli nechal aparát vyzvánět. Přemýšlel, zda-li ho má zvednout. Nikdo neměl číslo k němu domů. Od té chvíle, kdy vzal tenhle případ, se děly samy divné věci. Pomalu tedy šel k přístroji a tajně doufal, že vyzvánění přestane.

Neustávalo, ani když stál přímo nad stolkem s černým bakelitovým telefonem. Zvedl tedy sluchátko a opatrně přiložil k uchu.

„Haló,“ řekl opatrně.

„Phile Blázne,“ ozval se ženský hlas tónem, že by se hned každé čůrák postavil. Philovi se podlomily kolena.

„Ano?“ zeptal se opatrně.

„Výborně,“ odpověděl ženský hlas a pokračoval, „viděl jste nějaké papíry, že?“

„Ano, viděl. Příšerný bláboly,“ suše odpověděl Blázen a potáhl.

„Ne tak úplně, je to plán, ale kvůli tomu nevolám. Šmejda, který je zcizil jistě osobě, nás již stál jmění a já mám pro vás překvapení. Takže, kdybyste laskavě zvažil cestu na adresu následující.“

„Cože?“ skočil překvapeně ženě do řeči.

„Bukovského ulice, dům číslo 23, 13 patro a dveře číslo 42. Zkus přijet co nejdřív,“ skončil hlas a ve Philově sluchátku cvaklo ukončení rozhovoru.

„Co to kurva bylo?“ ulevil si a začal balit brko.

Phil Blázen odešel srát, protože toho na něj bylo skutečně hodně. Jak si tak posedával a prděl do hajzlu, přemýšlel nad tím, co právě slyšel. Zvědavost mu nedala, protože kurva jaký mudrci a fantasmagorie o feťáckým spiknutí na ovládnutí světa? Do toho ti Číňani, podle všeho snad nějaký kung-fu mástrí obchodující perníkem. S těmito myšlenkami opustil vylučovací místnost, oblékl kabát, vzal psa a vyrazil do deštivého dne.

Jeho vůz ho opět dopravil kam potřeboval. V baru ani nezastavoval a jel rovnou na adresu, která mu zněla v hlavě. Každý znal ulici Bukovského. Ghetto plný chudiny všech barev, alkoholicí, kurvy, feťáci, pasáci a dýleři. Tam žil jenom ten, kdo chtěl a současně musel.

Měl tuhle čtvrt' zatraceně rád, byly tu k sehnání nejlepší drogy a nejlepší šlapky, pokud tedy zákazník věděl kam jít. V dopolední době byla ulice relativně prázdná, protože většina obyvatel vyspávala a některá děvka byla ve škole. Zaparkoval přímo před domem, dal somrujícím dětem, která nebyla za škamny, několik drobných, aby pohlídaly auto před jinými záškoláky.

Vystoupal po schodech, překročil několik pochcaných a posraných spáčů, prošel rozbitou výplní dveří a šel špinavou chodbou ke schodišti.

Následován psem vystoupal po starých vrzavých prknech, obklopen loupajícími tapetami na zdech, až do druhého patra. Uhnul několika negrům vrávorajících se skelným zrakem od stěny ke stěně a zastavil u dveří číslo 42. Zaklepal a čekal. Nikdo neodpovídal, tak zapálil brko a odehnal několik dětí, které chtěly nechat potáhnout.

Zaklepal podruhé a ještě chvíli počkal, než vzal za kliku, aby zjistil, že je odemčeno. Opatrně otevřel a vstoupil. V předsíni byly naskládány krabice, až byl průchod kolem nich skoro nemožný. Došel k proskleným dveřím a znovu uchopil kliku.

Phil Blázen vstoupil do zašlého páchnoucího pokoje, který rozhodně úklid nezažil drahnou dobu. Uprostřed seděla na židli dáma, kterou ihned poznal.

„To seš ty,“ udiveně potáhl z jointu a Tara začala štěkat.

„Kušuj, pse,“ odbyl ji a obcházel kolem dokola sedící uspávačky.

„Ty seš přivázaná,“ podivil se.

„Kapitáne, už sis vzpomněl?“ konečně promluvila přivázaná žena.

„Jakej kurva Kapitáne? Co to meleš ženská? Měla bys spíš vyklopit všechno co víš,“ kroutil Phil hlavou a odložil klobouk na noční stolek.

„Takže sis ještě nevzpomněl,“ odpověděla a Phil Blázen zase ucítil prudký úder do zátylku.

Otevřel oči opět doma v posteli s pěkně bolavou hlavou. Opatrně položil nohy na zem a hlasité bušení do dveří znásobilo pulsující bolest. Než stačil jakkoliv zareagovat, ozvala se mohutná rána a hned po ní zvuk roztrštěných dveří. Tara začala štěkat, ale štěkání bylo v pŕlce utnuté s překvapeným zakňučením.

Do pokoje vstoupil starý známý detektiv.

„Phile Blázne, jsi zatčen,“ řekl.

„Proč? Co ste udělali mému psovi?“

„Tvůj pes je v pořádku a jsi zatčen pro podezření ze spáchání většího množství vražd. Tu ženskou jsi zabíjet nemusel a drzost, s jakou si zakrvácený šel do baru, byla už příliš a mohl sis ji odpustit.“

„Vrchní detektive, našli sme špinavé oblečení,“ přišel ukázat krvavou košili a kabát policista.

„Cože?“ nechápal Phil a automaticky šáhnul pro brko z večera.

„A jakou vůbec ženskou?“ zeptal se, když zapálil joint.

„Fakt krásnou babu. Hromada sfetovanejch negrů a zhulenejch dětí tě viděla, jak prcháš z jejího bytu od hlavy až k patě zasaanej od krve.“

„Cože?“ furt nechápal Phil.

„A zapomněl si tam svůj klobouk,“ dodal detektiv.

„Cože?“ stále Blázen nedokázal pojmout současnou situaci, ale začal se oblékat, protože měl tušení, že tohle bude větší průser, než nyní vypadá.

„Tak jdeme,“ řekl důrazně policejní úředník.

„A co můj pes?“

„Seženeme někoho, kdo by se o něj postaral,“ odpověděl detektiv a udělal krok. Nikdy by ho nenapadlo, že to bude jeho poslední krok v tomto životě. Nevšiml si totiž, že k podrážce jeho boty se přibližuje mohutná louže psích slin, které Tara vypouštěla z mordy, když ji jeden z policistů držel v klidu pomocí velké klobásy. Pavlovovy reflexy zafungovaly jako podle učebnice.

„Pič...“ bylo poslední detektivovo slovo, které pronesl, než jeho hlava tupou ranou narazila na roh dubového psacího stolu. Všichni v místnosti zmlkli.

Odvedli ho na policejní centrálu a umístili do cely předběžného zadržení. Vložil ruku do kapsy a s velkou úlevou vytáhl náčiní určené k zpracování marihuany a výrobě jointů.

Natáhl tělo na vězeňské lože, zapálil brko a zavřel oči. Bylo toho hodně za posledních pár dnů. V hlavě se mu zjevila poslední scéna večera. Sedící uvázaná ženská, která mu říká ‚Kapitáne‘ a jestli si už konečně vzpomněl. Nechápal úplně přesně smysl, ale uvědomil si jeden detail, který dříve nezaregistroval. Znovu v paměti zaostřil na sedící postavu a přiblížil záběr jejích očí. Ano, nespletl se. Jasně viděl rudé duhovky.

„Co to kurva...?“ řekl nahlas, ale vědomí mu propadlo do nějakého tunelu, ve kterém před ním poletovaly různé obrazy.

Nejdřív se vynořil typ ležící v motelové posteli a ruka, která ho mlátí telefonním přístrojem do hlavy. A mlátila pořádně dlouho, dokud nebyl mozek a lebeční kosti všude po posteli. Ruka odhodila komunikační aparát, vrah se postavil a začal rozhlížet. Prohrabal všelijaké papíry ležící na

stole, prohledal šuplíky a vyházel obsah skříně. Poté vešel do koupelny, vychcal se a umyl ruce. Nad kohoutkem s vodou a umyvadlem bylo zrcadlo. Vrah v něm spatřil svoji tvář. Byla to tvář Phila Blázna a smála se od ucha k uchu.

Stříh a další propad tunelem k další scéně. Už zhruba tušil, co ho asi čeká a nespletl se. Vznášel se pár metrů nad čínskými pašeráky pervitinu, kteří právě kontrolovali zásilku. Vzadu u kanceláří viděl, že z otevřených dveří kdosi vyšel. Byl to Phil, který se plížil k několika krabicím a zkoumal zboží. Pak na chvíli zmizel z dohledu, aby se znovu objevil se dvěma meči v rukou. Nasypal na ně dvě monstrózní lajny, které elegantně kung-fu stylem vyšňupl a předvedl řádný trik s létajícími šavlemi.

Chvilí ještě přešlapoval na místě, aby za pár sekund nastala taková jatka, která naposledy svět viděl v první sérii tohoto díla. Údy, trupy, orgány, hlavy a jiné tělesné součásti, které poletovaly vzduchem mezi proudy krve, stříkající z protržených tepen a krků sřatých hlav. Masakr trval dobrých dvacet minut, než Phil rozsekal posledního zuřivě odolávajícího Číňana.

Odhodil meče a prohlížel dílo zkázy. Brodil se po kotníky v krvi mezi troskami lidských těl. Byla to v podstatě krvavá polívka, jejíž průsaky do kanalizace pomalu přitahovaly gigantické krysy.

Ale to už Phil Blázen neviděl, protože se znovu propadl do tmy a letěl tunelem k poslední scéně. Věděl, jak přesně bude vypadat, ale netušil, co ho čeká. Cvak, světlo.

Ocitl se v pokoji ve starém bytě starého domu, který nedávno navštívil. Na židli seděla známá ženská postava, oči rudě žhnuly a vypadala, že ho očekává.

„Kapitáne, už sis vzpomněl?“ zeptala se.

„Já nevím, na co bych si měl vzpomenout?“ oplatil otázku otázkou.

„Už si tady zaseknutý hodně dlouho a měl by ses vrátit ke své původní práci,“ odpověděla rudooká kráska.

„K jaké původní práci?“ znovu opáčil.

„Kapitáne Blázen, už si ze mě přestaň dělat prdel a vzpomeň si konečně!“ vykřikla hystericky.

„Vzpomínám akorát, že si mě zákeřně uspala a okradla, ty mrcho jedna,“ přiskočil Phil a chytil její krk velmi pevně oběma rukama. V hlavě mu proběhl další barevný tunel a svět se stočil do spirály. Když znovu otevřel oči, uvědomil si, že jeho ruce stále drží ženský krk, ze kterého zmizel život. Ten obličej se mu před očima začal měnit a s hrůzným leknutím odtrhl ruce z krku.

„Urgho...!“ vykřikl.

„Kapitáne! Kurva konečně! Pojd'te sem, Kapitán se probudil!“ slyšel hlas, jenž něco křičel.

Otevřel oči a spatřil ošetrovnu se známými tvářemi. Così mu olizovalo ruku ohromným jazykem a Kapitán Blázen pocítil mocnou touhu po jointu.

„Můj vůdce, tady máte. Sám sem ho ubalil,“ podával mu Kokot luxusní brko.

„Kurva, co se to stalo?“ zeptal se Blázen a lačně špeka zapálil.

„Můj vůdce, tři měsíce jste byl v komatu. Mysleli jsme, že nepřžijete.“

„Co se stalo?“ zeptal se znovu.

„Šéfe, vy máte takový štěstí, že Kokot našel ve skladu tajnej experimentální lékařskej přístroj, kterej vám zachránil život,“ dojatě pověděl Pong.

„Tak kurva poví mi už někdo konečně, co se kurva stalo?“ vykřikl Kapitán do třetice.

„Kapitáne, běžte si dát sprchu a převléknout do čistého, sejdeme se za půl hodiny v jídelně,“ rozhodla Urgha a odvedla Blázna do ubikací.

V hodovací místnosti vládl ruch a napětí.

„Jacku, já sem tak rád, že se náš Kapitán vrátil mezi živé,“ povídal zrovna Karlos a nabízel absinth.

„Kdyby náhodou ne, byl jsem připraven ho vrátit sám,“ řekl Kokot a připadal si vtipný.

„Kokokote, toto nenení momoc vvtipný,“ vykotal Frank.

„Držte huby kokoti, Šéf zrovna přichází,“ přerušil je Pong v pravou chvíli. Kapitán Blázen právě vstoupil.

Jídelnu prostoupila vůně marihuany a hlasitý potlesk.

„Šéééfe, tak vás vítám zase mezi námi,“ rozjařeně se zvedl Pong od dlouhých tlustých lajn.

„Taky vás rád vidím, ale poví mi někdo už konečně, co se kurva stalo?“

„Můj vůdce, málem jste zemřel. Jaká je vlastně vaše poslední vzpomínka?“ promluvil Kokot.

„Ty vole,“ posadil se Blázen ke stolu, který byl plný jídla a otevřel lahev, „nad tím sem přemejšlel během srání, ale poslední si pamatuju setkání s nějakým čínským šmejdem a Pong to nebyl.“
„Šéfe, to sedí,“ skočil do řeči Pong.
„Jo, Pongu, dokud sem nepotkal toho zmrda, tak ten festival byl fakt zábava,“ zamručel Blázen.
„Kapitáne, byli sme za celebrity,“ zasnul se Jack.
„To sme byli, není nadto mít VIP visačku s přístupem kamkoliv,“ smál se Kapitán.
„Pozornost medií byla příjemná, večerní kostýmky, modní přehlídka,“ zavzpomínala pro změnu Urgha.
„Kakapitáne, už sasamotnej připříjezd by byl huhustej,“ zahuhlal Frank.
„To byl,“ zavřel Kapitán oči.

Kapka přistála na presidentském místě. Už z řídicí místnosti bylo vidět, že je očekává mohutný dav fanoušků a fanynek s transparenty typu „*Vítáme Kanibaly z bažin*“. Většina z nich byla oblečená v kostýmech kanibalů nebo jiných oblíbených filmových postav. Bylo možno spatřit několik Kokotů, větší množství sfetovaných asiátů, mnoho tříprsých krás s rudýma očima nebo hromadů Bláznů, kteří mohutně hulili jointy, takže se nad tím vším vznášel celkem hutný dým.

„Nádhera,“ zvedl obě ruce nad hlavu Kapitán Blázen, když jako první vycházel z lodi. Dav vypukl v jásot, ozvalo se několik oslavných výstřelů a proběhl ohňostroj. Úplně nahé krásy nalíčené za sexy lidojedky přivalily široký samorozbalovací červený koberec. Současně přiběhlo větší množství nahatých holčiček v kostýmech andělíčků, které rozhazovaly z košíčků jointy, pytlíky s perníkem, koksem a pro jistotu plastové láhve s tvrdým alkoholem.
Blázen sestoupil na koberec, za ním scházel zbytek posádky a všichni si opravdu užili procházku kordonem nadržovaných lidí. Rozdali hromadu podpisů, rozházeli upomínkové předměty jako zakrvácené nože, reklamní dýleráky Pong & Co nebo použité spodní prádlo.
Vstoupili do odbavovací haly, kde již čekali oficiální festivaloví zástupci v podobě generálního ředitele, sponzorů a místních domorodých pohlavárů.
„Vítám vás tady, máte pro sebe celé horní hotelové patro se střešním bazénem a helioportem pro rychlejší přesuny, samostatný výtah do garáží a privátní bar s obsluhou 24 hodin samozřejmostí. Já jsem uctivě ředitel tady tý akce a všichni milujeme váš perník. Je fantastické,“ skončil uvítací proslov generální a bylo jasné, že je solidně sjetej.

Hororový festival byl v podstatě festival jako každý jiný. Čtyřikrát denně do kina na film, v mezipauzách do hospody nebo zevlování na korze a lovení nadržovaných mladých děvčat. Zvláště Pong byl v naprostém nebi.

Vyvrcholení několikátýdenního filmového mejdanu mělo být půlnoční promítání Kanibalů z bažin v největším 5D autokinu v Galaxii. 5D proto, protože k 3D byl ještě přidáván čichový prožitek a stimulací mozkových synapsí byl divákům dodáván pocit pohybu. Promítali speciální limitovanou prodlouženou verzi, která se od původní lišila pouze tím, že přidali asi tři čtvrtě hodiny bojové exhibice, znásobili množství útočících kanibalů a na závěr Pong zcela sám kompletně vyvraždil lidojedskou vesnici včetně mužů, žen, dětí a domácího zvířectva.

Diváci z toho šileli a všichni měli otočené pohledy k VIP lóži, kde celá parta stála a přijímala ovace. Když se většina návštěvníků uklidnila a rozprchla do nejbližších barů a podniků, ředitel akce odvedl Blázna a jeho společnost na privátní párty, kde mělo dojít k setkání s nejznámějšími osobnostmi okolního blízkého vesmíru. Politici, obchodníci vším možným, prostě všichni, kteří si chtěli s Bláznem udělat selfíčko.

Někdy během té akce se k Bláznovi přiblížil nějaký Číňan a začal do něj hučet něco, co Kapitána zaujalo a proto ho vzal stranou do sedaček okolo stolu.

Šikmooký muž se představil jménem Hu a prohlásil o sobě, že je nezávislý scénárista, který se snaží nabízet jen to nejlepší zboží. Vytáhl štos papírů a podal Bláznovi. Celé to dílo mělo název „*Protokoly sjetých mudrců*“ a pojednávalo o globálním feťáckým spiknutí. Toto mělo za cíl ovládnout celý svět a nastolit feťácký stát, kde by se jen furt fetovalo či vařily a prodávaly drogy. Ti, kteří by se nechtěli stát feťáky, by byli nekompromisně umlčeni a popraveni. Blázna tahle myšlenka zaujala a dokázal si představit takový solidní béčkový scifi o feťácký konspiraci.

„To se mi docela líbí,“ řekl Kapitán, když seděl s Huem u stolu a přestal konečně listovat stránkami. Ubalil brko a zapálil ho.

„Pěkně voní,“ pochválil Hu trávu, v podstatě si sám nabídl a ubalil špek z Bláznovy hromádky na stole.

„Víte Kapité Blázne, musím se k něčemu přiznat. Já sem toho scénáře trochu využil, abych se dostal do vaší blízkosti,“ vypadlo jen tak mimochodem z Číňana.

„Cože?“ hrklo v Bláznovi, zvedl ruku a nehezky se podíval.

„Šéfe? Mám toho vohnouta zabít? Mě se beztak nelíbí,“ přiběhl Pong, který byl i přes zábavu pořád ve střehu, připraven chránit svého chleboďárce.

„Zadrž,“ zastavil ho Kapitán.

„Nevysvětľujte si to špatně, ale já miluju váš perník. Víte, já mám takovou úchylku. Sbírám omamné látky a podařilo se mi vybudovat jednu z největších sbírek,“ rychle vyhrkl Hu, když viděl Pongův výraz.

„Ále, to je chvályhodnej koníček,“ významně pokýval Kapitán hlavou.

„Mám tam všelijaký zvláštnosti z opravdu zapadlých koutů Galaxie a několika okolních galaxií. To byste nevěřili, čím vším se dá zmastit.“

„Věřili, věř nám, věřili,“ tentokrát pokýval hlavou Pong, kterého podezřívavost rozhodně neopouštěla.

„Víte co, já vám věřím,“ zamyslel se krátkou chvíli Hu, „protože máte něco, co mi ve sbírce chybí a hrozně rád bych to v ní chtěl mít.“

„Ha!“ vykřikli současně Blázen s Pongem.

„Promiňte, že vás pořád lekám, ale hrozně rád bych získal vzorek Houby, kterou používají Muskové a potom proslavený radioaktivní perník z prvního varu na planetě radioaktivních zombie.“

„To ti nestačí si koupit jakékoliv jiné ozářené sajrajt?“ zeptal se Pong.

„Ne, chtěl bych ten, který máš ty,“ odpověděl Hu.

„Tak to nasrat,“ nekompromisně řekl Pong, „ten je jenom pro můj známý a my se neznáme, navíc se mi frajere vůbec nelíbí,“ dodal.

„A houby taky nedostaneš, protože žádný nemám a shánět je nebudu,“ důrazně řekl Blázen a zvedl se od stolu.

„Scénář máš dobrej, ale s jakémkoliv jiným požadavkama přijed' do kanceláře ve fabrice Pong & Co. Rozumíme si?“ zeptal se Kapitán.

„Rozhodně,“ odpověděl Hu a balil krámy do aktovky.

Kapitán Blázen s Pongem odešli od stolu.

Raut probíhal podle plánu do doby, než se všechno posralo. Pong zaregistroval, že Kapitán Blázen začíná ztrácet rovnováhu, poráží několik lidí, stolů a rukama se zachytává o závěs, který strhává a padá na zem. Kolem se vytvořilo prázdné kolečko, které okamžitě zabezpečil Pong a Urgha s Kokotem zkušeně podávala první pomoc. Bláznovi vytékala z úst bílá pěna a jeho tělo sebou šubalo záchvěvy křečí.

„Co se mu kurva stalo?“ zeptal se Pong.

„Netuším, vypadá to na nějak zkrvenej epileptickej záchvat,“ pověděl Kokot a vyndával ze svého zavazadla lékařské přístroje. Pong vytáhl dvě jehly a vrazil Šéfovi do krku.

„Co to...?“ křikla Urgha.

„Po tom ho aspoň přejdou křeče, teď kurva zjistěte, co se stalo a dostaňte ho na loď,“ rozkázal Pong a v podstatě přejal dirigování záchranné akce.

Místní záchranka přinesla antigravitační zdravotní lehátko, Pong se postaral o kordon a vytlačil čumily stranou, tak aby Kokot s Urghou mohli bezpečně projít i s pacientem. Vlastně nikdo se nechtěl dostat s nasraným Číňanem do konfliktu, protože jeho výraz byl značně zlý.

V lékařské sekci Kapky jely přístroje na maximální výkon a prováděly kompletní Bláznovu diagnostiku. U toho všeho pobíhal z místa na místo Kokot a pořád něco dělal.

„Kokote, co furt řešíš?“ zeptal se nervózní Pong.

„Pongu, Kapitán se mi ztrácí a zase vrací, naprosto netuším v čem nastal problém, protože fyzicky je úplně v pořádku. Něco se mu děje v hlavě a musím na to přijít. Teď běž na můstek a řekni Doktorovi, ať nás dostane co nejrychleji domů, potřebuji laboratoř na základně. A už se na nic neptej a mazej,“ odsekl Kokot a pokračoval v práci. Polonahý Kapitán Blázen vypadal celkem šťastně.

Celá posádka nervózně sledovala průhledem Kokota v laboratoři, který kmital tempem, že vypadal jako jedna velká šmouha.

„Ty vole, ten je rychlejší,“ překvapeně řekl Pong.

„To teda je,“ odpověděl Jack, který mocně upíjel z láhve.

„Hlavně, aby na něco přišel, hrozně se o Kapitána bojím,“ promluvila Urgha.

„To my všichni,“ řekl Karlos a pohlédl na Mozečka, který vypadal převelice smutně. V náruči držel Mazlíčka a skoro vypadal, že natahuje k breku. Ale jenom opravdu vzdáleně.

„Možký,“ řekl a rozhlédl se po svých živých teplých přátelích.

„My ti rozumíme,“ promluvilo pár hlasů.

Kokot byl nakonec v laboratoři pěkně zasraně dlouho, protože nemohl přijít v čem je problém. Až po dlouhé analýze neuronových jader Bláznova mozku zjistil, že je napaden velmi vzácnou látkou z hodně vzdálené galaxie, kterou v zemích původu používají jako prudký halucinogenní jed podávaný odsouzcům k smrti.

Když konečně věděl po čem pátrat, dokázal také zjistit, jakým způsobem se dostal jed do vůdcova těla. Nastavil přístroje na nejvyšší citlivost a dokázal najít na konečcích prstů stopy látky.

„Ha!“, řekl krátce, když se mu v umělé hlavě všechno spojilo dohromady.

„Vážení, mám pro vás dvě zprávy. Jednu špatnou a druhou ještě horší,“ začal Kokot poradu v jídelně.

„Začni tou špatnou,“ ozval se Pong.

„Dobře. Kapitána někdo otrávil mimogalaktickým halucinogenním jedem.“

„Jak, Kokote?“ znovu promluvil osobní strážce.

„Přes prsty, domnívám se, že rohy toho scénáře, který četl před před upadnutím do kómatu, byly napuštěné tím sajratem.“

„Ten zmrda, mě se nelíbil hned od začátku,“ zamručel Pong a pořádně se opřel do brousku, kterým brousil meč, až odlétlo několik velkých jisker.

„A ta horší zpráva?“ opatrně se ozvala Urgha.

„Neexistuje protijed,“ stručně Kokot konstatoval.

„Takže není žádná šance?“ zeptal se Karlos.

„Stále žije, takže šance nějaká je. Jed ale napadl neuronová jádra a já nevím, jak dlouho udržím mozek pohromadě a s ním i paměť a vůdcovu osobnost,“ vysvětlil Kokot.

„Takže z něj může být nakonec zombie?“ řekl Jack.

„V podstatě ano,“ odpověděl robot.

„Kokote, dělej co můžeš. Já zkusím najít toho čínského zmrda,“ zamračeně pronesl Pong a uložil meče do pouzder.

„Jdu pracovat do laboratoře,“ rozloučil se Kokot a zmizel z jídelny.

„Tak to je v prdeli, musíme se vrátit zpět na tu posranou planetu a začít pátrat. Představoval bych si, že poletím já, Urgha a Karlos. Běžte někdo říct Doktorovi, ať připraví Kapku. Za hodinu odlet,“ pronesl Pong plán, který byl souhlasně přijat a posádka se rozběhla za svými úkoly.

Rozloučení před odletem bylo krátké a Pong v něm jenom řekl, že neví, kdy se vrátí, ale jisté bude jen to, že se nevrátí s prázdnými rukama. Byl dost odhodlaný, když vstupoval do transportního zařízení směr stanice Titan.

Let Kapkou proběhl bez problémů a raději přistáli mimo hlavní letiště, protože nechtěli vzbudit pozornost mezi posledními filmovými fanoušky, kteří ještě zůstávali a zabíjeli poslední funkční mozkové buňky. Pong převzal velení celé akcie a Urgha s Karlosem ani neprotestovali.

Pronajali obyčejný průměrný vůz a Karlos za volantem jel do hotelu, kde probíhal raut, aby se porozhlédli a zkusili vyčuchat nějaký informace. Šli rovnou do kanceláře rezervací a objednávek, kde si sedli naproti pěkné slečně a Pong začal vyjednávání.

„Ahoj kočička, myslím, že tušíš kdo sem, ale pokud ne, tak já jsem Pong a sem osobní strážce Kapitána Blázna, se kterým sem hrál v Kanibalech z bažin. Teď bych hrozně rád viděl databázi ubytovaných hostů, někoho totiž hledám.“

„Vím, kdo jste, ale já jsem jenom obyčejná recepční, to musíte jít za vedoucím. Dáte mi podpisy a kde je vůbec Kapitán Blázen? Tady se šíří nějaké divné zvěsti a ještě divnější videa z večírku...?“, vyhrkla ze sebe slečna recepční.

„Brzy vydáme prohlášení, ale nyní musíme k tomu seznamu. Vedoucí je tady?“ odbyl ji Pong.

„Není...“

„Nebude mu vadit, když se podíváme sami?“

„Rozhodně ne, on je váš velký fanoušek. Tady se mi Mistře Pongu, prosím, podepište,“ vyndala recepční z památníčku Pongovu fotografii z reklamního letáku Pong & Co., kde je vyfocen v póze se dvěma meči, na nichž má narýsovaný fakt dlouhý lajny od špičky až po rukojeť.

„Jen kvůli tvým krásným očím a kozám,“ zasmál se Pong, vzal fotku a vysadil velký podpis a sprosté věnování.

„Jednou bude mít cenu, kočička,“ poděkoval Pong, položil na stůl plnej dýlerák pika, zvedl se a šel do kanceláře vedoucího.

Karlos obsadil křeslo vedoucího, zapnul počítač a chvíli musel hackovat, protože recepční neznala šéfovo vstupní heslo. Primitivní hotelový systém však obešel velmi svižně. Po chvíli hledání zjistil číslo pokoje a údaje o návštěvníkovi jménem Hu.

„Co s ním budeme dělat?“ zeptal se Karlos, když dodělal práci počítačového specialisty. Pong krátce přemýšlel.

„Musíme jít v přestrojení na letiště a zjistit, s kterým letem odkud a kam letěl.“

„Proč v přestrojení?“ podivil se Karlos.

„Abysme byli nenápadný a nikdo nás nepoznal. Viděl sem tady obchod s náboženským oblečením, zkusíme na sebe něco hodit, ať skryjem ty naše kostýmy.“

Z obchodu modním oblečením vyšly tři šedivé vaky, jenž silně připomínaly duchy, s otvory pro oči a ruce, aby mohly nést zavazadla.

„Pánové, připadám si teda děsně. Tohle se někde nosí?“

„Urgho, jo. Na jedný planetě, maj dokonce i speciální šukací pytle přes hlavu, jak jim říkám já, s otvory pro genitálie,“ zasmál se Pong a mířil k autu.

Vystoupili před hlavním letištěm a rovnou zamířili k administrativní budově. Pong pro průchod skrz vřátnici využil maskovací zařízení, které mu dal na cestu Kokot, aby nemusel ukecávat nebo rovnou vyvrážďovat kompletní ochranku vstupu. Po schodišti došli do patra, kde se nacházela serverovna. Karlos velmi rychle otevřel hotelové bezpečnostní dveře, vstoupili do jednoduché místnosti s obyčejnou bytovou klimatizací a několika racky osázené lacinými servery. Svižně obešel špatné zabezpečení a velmi rychle začal prohledávat příletovou a odletovou databázi.

„Pongu, tady to mám,“ řekl po chvíli, kterou Čínan a Urgha strávili sledováním výstupů z monitorů.

„To je dobře, povídej.“

„Pongu, přivezl ho soukromý přepravce odsud z planety.“

„Výborně, máš tam i adresu?“ zaradoval se Pong, protože se konečně vynořila pořádná stopa.

„Jo, nějakej Karel Marx, ulice číslo 350, dům 36 a byt 6.“

„Tak jedem,“ zavelel Pong a tři neviditelné šedivé pytle v klidu nezpozorovány odešly.

„Nesundáme to ze sebe už?“ zeptala se Urgha během jízdy.

„Ještě ne, dokud nedoděláme práci. Nechci, aby se rozkřiklo, že jsme tu byli. A to maskování byla prdel, co?“ odpověděl se smíchem Pong a sledoval číslování ulic.

Zanedlouho našli správnou ulici, k tomu správný dům a správný byt, do kterého neohlášeně vstoupili a totálně vyděsili obyčejnou rodinu s dětmi u jídelního stolu. Málokdy se vám přihodí, že by tři neviditelné šedivé pytle s otvory pro oči a ruce násilně vtrhly do vašeho bytu. Tady se tak stalo a velmi rychle držel neviditelný Pong pána bytu pod krkem dvacet centimetrů nad podlahou a začal rychlý výslech. Druhou neviditelnou rukou ukázal viditelnou fotku Hua a zeptal se.

„Karle Marxi, znáte tohoto muže?“

„Ano,“ odpověděl Karel Marx, který právě pochcal a zesral koberec.

„Kde ste ho nabral a kam odvezl?“

„Odvezl sem ho na stejný místo, kde jsem nabral. Vesmírná stanice Hluboké hrdlo 9. Velmi parádní komplex. Jeden bordel vedle druhýho. Jenže von tam jenom přestupoval, vyzvedával ho nějaký šikmooký eunuch jménem Ho.“

„Eunuch?“ vyhrkl Pong.

„Jo, oblečený ve starém čínském kostýmu. Jak kdyby utekl z historického filmu.“

„Jak si poznal, že je vykastrovanej?“ zeptala se Urgha.

„Podle hlasu, děvenko,“ zasmál se slabě Karel Marx.

„To by myslím stačilo, už asi chápu, která právě bije. Eunuch Ho vyslal zabijáka. Proto ten zmrdr nechtěl jít do bordelu, když sem ho zval. Teď mi všechno zapadá dohromady a moje podezření zmrda se potvrdilo,“ řekl Pong a položil vyslýchaného zpět na zem.

„Mizíme a ponížená omluva paničko za způsobený nepořádek a trochu větší vylekání,“ rozloučil se Pong a tři neviditelné šedivé pytle zmizeli z bytu, kde zanechaly překvapenou a strachy posranou rodinu s dětmi.

„Pongu, to byla nádhera,“ smál se Karlos, když ze sebe v autě sundával oblečení.

„To jo, něco takového bych přál vidět každému,“ vysmátě řekl Pong a faktem je, že i Urgha se neudržela, protože to byla fakt prdel. Neviditelné přepadení civilistů v jejich vlastním bytě, kdy to můžete zažít.

Doma na základně vládla temná a smutná atmosféra. Kokot navrátilcům vysvětlil, že situace je stále kritická a Kapitán balancuje na hraně života a smrti. Informaci, že za celou situací stojí eunuch Ho a dost pravděpodobně se jednalo o pomstu za poslední setkání, přijali s těžkým srdcem.

„Přátelé, nejdřív musím zachránit Kapitána Blázna. Toho zmrda Ho s celou jeho armádou vyřešíme později. Teď nám zbývá poslední šance. Tou jest nejtajnější archiv v tajném archivu, kde zkusím vyhrabat tajnou technologii, jenž by mi mohla pomoci. Všechno, co jsem se doposud naučil, bohužel nestačí k záchraně našeho vůdce.“

„My tady máme takovej archiv?“ podivil se Jack.

„Ano, kdybyste o něm věděli, nebyl by tajný. Je ve skladu, úplně v zadní části jeskyně, kde jsou tajné dveře a za ním tajný sklad a archiv. A v tom skladu, jsou ještě jedny tajné dveře a tam jsou ty nejtajnější věci, o kterých nevím ani já.“

„Ses tam nebyl nikdy podívat?“ zeptal se Karlos.

„V tajném skladu jo, pár hraček jsme už vyzkoušeli, ale v tom tajnějším ještě ne. Nebylo potřeba do něj vstupovat, tedy až očividně nyní.“

„Tak udělej všechno čím můžeš zachránit Šefovi život,“ řekl Pong a zakroutil hlavou. Ostatně nebyl jediný, kdo byl zmaten z informací, které jim právě Kokot sdělil.

Šli s Kokotem do zadní části skladiště, kde mohli poprvé spatřit nanočásticovou stěnu v akci. Po zadání kódu prošli do tajné části jeskyně. V podstatě menší kopie hlavního skladu, ale Kokot je táhl do nejzazší části, kde jiným kódem odemknul další stěnu.

Vstoupili do malé místnosti s všelijakými skříněmi, vitrínami plných různorodých neznámých tajných předmětů. Kokot smetl letitý prach z počítače, který nebyl dlouho zapnutý a nikdy neviděl připojení k jakékoliv síti. Chvilí trvalo než naběhly letité databáze, ale nakonec Kokotovy prsty rozehrály na klávesnici datovou symfonii.

„Mám to,“ řekl, než by projevil jakoukoliv emoci. Zvedl se ze židle a šel k jedné skříně, kterou otevřel a úplně v horní polici v nejzadnější části vyhmátl malou prastarou dřevěnou krabičku pokrytou různorodými démonickými sexuálními výjevy.

„Co to je?“ promluvil společně několik hlasů.

„Tajná věc, poslední existující vzorek vzácného protijedu proti všemu,“ vyndal Kokot luxusní diamantovou ampuli s modrou světélkující tekutinou.

„Z čeho to je?“ zeptal se zvědavě Pong, který jinak z kláštera znal celou řadu a jedů a protijedů.

„Španělské mušky. Dnes již vyhynulý druh,“ odpověděl Kokot a opustil tajnou místnost.

„Cože?“ stihl ještě pronést Karlos, ale robot už nebyl k zastížení.

Kokot v laboratoři právě aplikoval protilátku, když se celá posádka shromáždila před průzorem a velmi netrpělivě očekávala výsledek. Pravda, čekali ještě další dvě hodiny, ale pak si toho všichni všimli a vtrhli do laborky. Kapitán Blázen se rozkašlal, posadil a vyplivl velký černý hlen.

„Kde mám kurva hulení,“ promluvil a podíval se po své posádce, která začala mocně jásat a otevírat lahvičky. Kokot mu podal osobně ubalené brko.